

Entrevista: Ernest Benach *

Ernest Benach va ser reelegit ahir amb els vots de PSC, ERC i ICV-EA i és el segon president del Parlament de Catalunya que enllaça dues legislatures seguides des de 1980 ■ MIQUEL ANGLARILL

“El país reclama que no fem el ruc en determinats temes”

SOROLL • “La tradició del Parlament no és l’insult ni l’embolica que fa fort; qui vulgui que això canviï, s’equivocarà” **LEGITIMITAT** • “He estat escollit per majoria absoluta i ni ara ni fa tres anys ERC era el partit més votat” **ESTATUT** • “Caldrà un desplegament molt ben fet a causa dels recursos” **Per I. Carbó**

Primera jornada de la vuitena legislatura del president del Parlament, que culmina amb una roda d’entrevistes als mitjans de comunicació. Ha estat, de fet, poques hores fora del càrrec i la seva reelecció és la segona manifestació oficial i pública de l’Entesa Catalana pel Progrés, la coalició postelectoral formada pel PSC, ERC i ICV-EA, que s’ha de completar amb l’elecció, la setmana vinent, de José Montilla com a president de la Generalitat.

La inauguració d’aquesta legislatura ha tingut més tensió que fa tres anys. És una conseqüència lògica de la campanya electoral i d’un acord de govern que ha anat ràpid. El que compta és que hi ha hagut una sessió, una elecció del president i la mesa, i que tot s’ha fet seguint el reglament del Parlament i la legitimitat més democràtica.

Quins són els seus objectius per a

aquesta legislatura com a president del Parlament?

Donar continuïtat al que vam fer l’anterior legislatura al Parlament, que és diferent del govern. Hi ha uns elements comuns: continuar creixent en espai; modernitzar el Parlament i modernitzar el parlamentarisme, que vol dir un canvi de mentalitat; la projecció internacional, i en això ja hi ha molta feina feta. Després també es pot fer tot un seguit de debats en el Parlament, molt transversals i que no afecten només els polítics, sinó també la societat. L’exemple més important és la participació ciutadana, que va més enllà de votar en eleccions i vol dir implicar-se en la política i intentar des del Parlament arribar a consensos sobre aquesta qüestió. Veurem si els grups parlamentaris hi volen jugar.

En el seu discurs de presa de possessió parla de la immigració, del desplegament de l’Estatut, del finançament i de les infraestructures com a reptes

d’aquest nou mandat. Quin paper hi ha de jugar el Parlament?

Són qüestions en les quals el govern haurà de jugar molt fort, però l’oposició també, perquè tots plegats hem de ser capaços de donar respostes i aquí el Parlament pot tenir un paper fonamental. Tothom ha de ser conscient del paper que ha de tenir, que la responsabilitat és molt gran i que el futur del país passa per exercir aquesta responsabilitat. El Parlament és el punt de connexió.

¿El preocupa que l’ambient de tensió que s’ha viscut a l’inici es mantingui fins al final del cicle electoral?

Les eleccions sempre condicionen la vida parlamentària, però hem de ser capaços de tenir una mirada més llarga i no quedar-nos en la immediatesa. La batalla política tindrà al Parlament un dels escenaris, només faltaria, però no ha de ser el lloc d’estratègia perquè l’altre faci o deixi de fer. Hem de saber diferenciar i ser conscients que el país reclama que

PERFIL
La institució com a referent.

Ernest Benach (Reus, 1959) amb prou feines deixa entreveure aspectes de la seva vida personal, més enllà de l’afició a la música, al món casteller i a la cultura popular. Però des que va arribar a la mesa del Parlament, ara fa tres legislatures, sempre ha demanat consideració per la cambra catalana. I veu el consens sobre aspectes essencials com una expressió d’aquest respecte.

en determinades qüestions no fem el ruc, i això en èpoques electorals és perillós, però estic segur que la responsabilitat dels partits catalans farà que això funcioni d’una altra manera.

La seva petició d’actuar amb sentit de país ha estat contestada des dels partits de l’oposició, que han denunciat el corró de la majoria a la mesa del Parlament.

Jo he estat escollit per majoria absoluta, que és el que marca el reglament del Parlament. Fa tres anys, vaig ser escollit amb els vots de CiU, PSC i ERC, i ni llavors ni ara Esquerra era la força més votada. I si repassem la història de les anteriors legislatures trobarem precedents per a tots els gustos i de tota mena. Al final tot acaba sent relatiu, segons els moments que es viuen. Entenc que aquest és un moment difícil, i per a determinades forces polítiques, més. Jo respecto les seves opinions, però no es pot qüestionar ni la

MIQUEL ANGLARILL

legalitat ni la legitimitat d'un funcionament de 26 anys.

És el segon president que aconsellaria repetir en el càrrec.

Exactament. Això també deu voler dir alguna cosa. Tinc clar que, t'hagi votat qui t'hagi votat, un cop nomenat, ets president de tots. I s'ha de garantir que els grups parlamentaris puguin exercir les seves funcions com diu el reglament i en igualtat de condicions amb tothom. Durant els tres anys que he estat president, crec que ho he dut a la pràctica, això, i no crec que hi hagi cap grup parlamentari que tingui queixa. Espero continuar en aquesta línia.

¿L'existència d'un grup mixt pot distorsionar el funcionament ordinari de la cambra?

Ens obligarà a resoldre alguns aspectes pràctics, però res més.

La mesa de la cambra deixa mal parada la paritat de gènere.

És cert. És una decisió que correspon als grups, que proposen els seus candidats. Contrasta amb el fet que és la legislatura que hi ha més dones, que la mitjana d'edat ha baixat i hi ha una composició més jove. Això no ho reflecteix la mesa i ho lamento, però és tot el que puc dir.

¿El desplegament de l'Estatut és viable aquesta legislatura, amb la quantitat de recursos d'inconstitucionalitat que té al damunt?

Crec que sí, però s'haurà de fer molt ben fet, amb serenitat i pas a pas. Requerirà un calendari molt ben fet, marcant prioritats i fixant molt bé les regles del joc. També reclamarà el diàleg entre els grups parlamentaris que jo demano. Haurem de marcar la pauta de Catalunya estant i veure com va evolucionant. És una qüestió de voluntat política, al capdavall, i el país ens reclama que hi hagi unitat política de veritat per a una unitat de criteri en els grans temes.

Vostè ha demanat seny i responsabilitat per combatre l'abstenció. Són característiques que ha de tenir més el Parlament o el govern?

Això s'ha de fer des del Parlament i des del govern. I no només com a antídote contra l'abstenció, sinó des del punt de vista de la implicació política. Jo no em conformo d'anar a votar, sinó que vull que a més la gent tingui implicació i participació en política, que vol dir pensament crític i que s'impliqui en la societat. I aquest és un debat que es pot fer en el Parlament perfectament i que ha de tenir conclusions. I no l'hem de fer només els polítics, sinó els polítics i la societat. Tenim molta feina a fer.

¿És una temeritat dir que el pròxim govern naixerà amb un crèdit exhaurit a causa de la història recent?

El pròxim govern tindrà el crèdit que té qualsevol executiu. Serà un govern a quatre anys vista i té les majories parlamentàries suficients, amb un projecte i un programa per tirar endavant. No crec que la legislatura passada condicioni el futur. En tot cas, tenim una experiència, i de l'experiència n'hem après. Hem après dels encerts i dels errors. Per tant, això no significa que es parteixi de zero.

¿La preocupació per no repetir errors és allò que presideix les negociacions per a l'elaboració del programa i la confecció del pròxim govern?

Hi ha una experiència de la que s'han tret conclusions. S'aprèn dels errors, però també dels encerts. Les coses s'han fet de forma diferent, però mirem el futur amb mirada llarga i perspectiva.

¿El pacte de l'Entesa ha previst mecanismes per afrontar el soroll extern que s'ha començat a insinuar?

Quin soroll? Crec que si es guarden les formes, encara que el fons dels temes sigui molt dur, i si es manté la dinàmica de funcionament de la casa, la forma de treballar i les relacions entre els grups parlamentaris, no té per què canviar. Per tant el soroll és relatiu i al final el que compta és el diàleg encara que sigui per a la discrepància, tenint en compte que a Catalunya hi ha una tradició parlamentària que no es basa ni en la falta de respecte ni en l'insult ni en l'embolica que fa fort. No és aquesta la nostra tradició i estic convençut que no ha de canviar. Qui vulgui que això canviï s'equivocarà.

Amb què es conformaria per fer balanç de final de legislatura?

D'aquí a quatre anys?

Si la legislatura hi arriba...

Aquest és el primer desig. Si el Parlament torna a ser el centre de la vida política serà un bon símptoma. I també el desplegament de l'Estatut, un bon finançament, haver començat a resoldre els grans temes, com la immigració i les grans infraestructures, i que això s'hagi fet en un clima d'unitat i de respecte. I haver continuat la tasca de la legislatura anterior, quant a espais de l'edifici i modernització del parlamentarisme en tots els seus vessants. ■

* **Ernest Benach** és president del Parlament de Catalunya